

LIBRIS

We know
books

Interviu cu un Vampir Anne Rice

Traducere din limba engleză și note de
EMIL SÎRBULESCU

ARMADA

— **I** nțeleg... spuse vampirul gânditor și, traversând încet camera, se apropie de fereastră.

Multă vreme rămase acolo, silueta lui conturându-se în lumina difuză care venea de pe strada Divisadero și de la fasciculele strălucitoare ale farurilor. Acum, tânărul vedea mai bine mobilierul din cameră: masa rotundă de stejar, scaunele. Pe un perete era montată o chiuvetă cu o oglindă deasupra. Își puse servieta pe masă și așteptă.

— De câte casete dispui? întrebă vampirul, întorcându-se astfel încât băiatul să-l poată vedea din profil. Suficiente pentru povestea unei vieți?

— Desigur, dacă este o viață bună. Uneori intervievez până la trei sau patru persoane într-o noapte, dacă am noroc. Dar trebuie să fie o poveste bună. E corect, nu crezi?

— Extrem de corect, răspunse vampirul. În cazul acesta, aș vrea să-ți spun povestea vieții mele. Mi-aș dori foarte mult.

— Grozav, spuse tânărul și scoase repede casetofonul din servietă, apoi verifică bateriile și caseta. Chiar vreau să știu de ce crezi asta, de ce...

— Nu, interveni brusc vampirul. Nu putem începe așa. Ți-ai pregătit echipamentul?

— Da, răspunse tânărul.

— Atunci stai jos. Am de gând să aprind becul din tavan.

— Eu credeam că vampirilor nu le place lumina, spuse tânărul. Dar dacă tu crezi că întunericul contribuie la atmosferă...

Se opri în mijlocul frazei. Cu spatele la fereastră, vampirul îl privea. Trăsăturile feței lui erau acum complet în umbră, dar ceva din silueta nemișcată îi captase tânărului atenția. Deschise gura, dar se opri din nou înainte să rostească un cuvânt. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare când vampirul se apropie de masă și întinse mâna spre cordonul plafonierei.

Imediat, o lumină galbenă și aspră inundă camera, iar tânărul, ridicându-și privirea spre interlocutorul lui, nu-și putu reprimă o tresărire. Degetele lui căutară convulsiv marginea mesei de care să se prindă.

— Dumnezeu! șopti el, apoi rămase cu ochii ațintiți asupra vampirului, fără a mai rosti un singur cuvânt.

Pielea vampirului era perfect albă și netedă, ca și cum ar fi fost modelată din oase înălbite de soare, iar fața îi părea la fel de neînsuflețită ca o statuie. Cu excepția ochilor verzi și scânteietori care îl priveau intens, de parcă ar fi fost două flăcări arzând în interiorul unui craniu. Apoi, un zâmbet aproape melancolic lumină chipul vampirului, iar substanța albă și netedă din care-i era făcută fața începu să se agite cu mișcările infinit de flexibile, dar minimaliste, ale personajelor din desenele animate.

— Acum vezi? întrebă el încet.

Tânărul se cutremură și ridică o mână la ochi, de parcă ar fi vrut să se protejeze de o lumină prea puternică. Privirea lui rătăci încet peste fracul negru, de o croială impecabilă, pe care îl zărise doar pentru o clipă în bar, peste faldurile lungi ale pelerinei, peste cravata neagră, de mătase, innodată la gât și gulerul de un alb orbitor al cămășii, la fel de alb ca pielea vampirului. Se uită cuprins de uimire la părul negru și bogat care îi cobora în valuri până deasupra urechilor, la bucele care abia atingeau marginile gulerului alb.

— Ei bine, acum tot mai vrei să mă intervieezi? întrebă vampirul.

Tânărul deschise gura fără să poată scoate vreun sunet, apoi dădu din cap afirmativ.

— Da, spuse el.

Încet, vampirul se așeză în fața lui și, aplecându-se spre el, spuse pe un ton confidențial:

— Nu-ți fie frică. Doar să pornești banda.

Cu aceste cuvinte, întinse un braț deasupra mesei, iar tânărul se trase înapoi, cu transpirația curgându-i pe obraji. Vampirul îl prinse cu mâna de umăr.

— Crede-mă, spuse el, nu am de gând să-ți fac vreun rău. Vreau să profit de oportunitatea pe care mi-o oferi. Conversația noastră este mult mai importantă pentru mine decât îți închipui tu în acest moment. Aș vrea să începi.

Vampirul își retrase mâna, apoi rămase nemișcat, așteptând. Tânărul nu avu nevoie decât de o clipă pentru a-și șterge fruntea și buzele cu o batistă, pentru a spune, bâlâindu-se, că microfonul era încorporat în casetofon, pentru a activa butonul de înregistrare și, în final, pentru a anunța că aparatul este în funcțiune.

— Nu ai fost întotdeauna vampir, nu-i așa? începu el.

— Nu. Aveam douăzeci și cinci de ani când am devenit vampir, iar asta s-a întâmplat în anul 1791.

Băiatul rămase uimit de exactitatea datei și o repetă, înainte de a întreba:

— Și cum s-a întâmplat?

— Se poate da un răspuns foarte simplu la întrebarea asta. Dar nu cred că mi-ar plăcea să dau răspunsuri atât de simple, spuse vampirul. Cred că prefer să spun povestea adevărată...

— Sigur, zise repede tânărul, care își tot împătorea și despătorea batista, tamponându-și mereu buzele.

— Mai întâi a fost o tragedie... începu vampirul. Este vorba de fraatele meu mai mic... A murit.

Spunând acestea, se opri, iar tânărul își dresă glasul și își șterse din nou fața cu batista, înainte de a o îndesa în buzunar cu un gest aproape de nerăbdare.

— Și nu este dureros? întrebă el timid.

— Par în suferință? întrebă și vampirul, apoi clătină din cap. Nu. Adevărul este că i-am spus această poveste doar unei singure alte persoane. Și asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu, nu este dureros... Pe vremea aceea locuiam în Louisiana. Mi se repartizase o suprafață de teren și înființasem două plantații de indigo pe malul fluviului Mississippi, foarte aproape de New Orleans...

— Oh, așa se explică accentul... comentă încet tânărul.

Vampirul rămase o clipă cu ochii în gol.

— Am un accent? întrebă el și începu să râdă.

Tânărul, fâstâcit, răspunse repede:

— Am observat asta în bar, când te-am întrebat cum îți câștigi existența. Pronunți consoanele ușor ascuțit, asta-i tot. Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea fi de origine franceză.

— E în regulă, îl asigură vampirul. Nu sunt atât de surprins pe cât pretind. Doar că, din când în când, uit. Dar îngăduie-mi să continui...

— Te rog.

— Îți povesteam despre plantații. Există, într-adevăr, o legătură strânsă între ele și faptul că am devenit vampir. Dar voi reveni la asta mai târziu. Ne trăiam viața acolo într-un cadru care era, în același timp, luxos și primitiv. Iar nouă ni se părea o existență extrem de atrăgătoare. Vezi tu, noi o duceam acolo infinit mai bine decât am fi dus-o vreodată în Franța. Sau poate era doar o iluzie, cauzată de aspectul absolut sălbatic al Louisianei. Însă, din moment ce așa ni se părea nouă, înseamnă că acesta era adevărul. Îmi mai amintesc de mobilierul de import care aglomera casa, adăugă vampirul, zâmbind. Și clavecinul; era încântător. Sora mea obișnuia să cânte la clavecin. În serile de vară, se așeza la clape cu spatele la ferestrele franțuzești, larg deschise. Încă îmi răsună în minte muzica aceea rapidă și diafană totodată, imaginea mlaștinii care îi servea drept fundal, chiparoșii cu ghirlande de mușchi plutind parcă pe cerul azuriu. Și mai erau sunetele mlaștinii, corul numeroaselor creaturi palustre, cântecul păsărilor. Cred că ne plăcea la nebunie. Toate astea făceau ca mobilierul din lemn de trandafir să ni se pară și mai prețios, muzica și mai delicată, și mai de dorit. Chiar și atunci când glicina a străpuns prin obloanele ferestrelor de la mansardă și, în mai puțin de un an, cârceii ei și-au croit drum prin pereții de cărămidă văruți... Într-adevăr, ne simțeam bine acolo. Toți, cu excepția fratelui meu. Nu-mi amintesc să-l fi auzit vreodată plângându-se de ceva, dar îi cunoșteam sentimentele. Tata murise, eu eram atunci capul familiei și trebuia să-l apăr în permanentă de mama și de sora mea. Voiau să-l ia cu ele în vizite sau la diverse petreceri în New Orleans, dar el ura aceste lucruri. Cred că a încetat cu totul să mai iasă înainte de a fi împlinit doisprezece ani. Doar rugăciunea era importantă pentru el, rugăciunea și volumul despre viețile sfinților, legat în piele. În cele din urmă, i-am construit o capelă mică, separată de casă, și a început să-și petreacă aproape toată ziua acolo; uneori mergea la capelă chiar și seara, devreme. Există o doză de ironie, de fapt, în toate astea. El era atât de diferit de noi, atât de diferit de toți ceilalți, în timp ce eu eram atât de normal! Eu nu aveam nicio trăsătură neobișnuită, preciză vampirul, zâmbind din nou. Uneori, după-amiaza, mă duceam la el și-l găseam

în grădina de lângă capelă, stând pe o bancă de piatră, în cea mai desăvârșită liniște. Îi vorbeam despre necazurile mele, despre dificultățile pe care le aveam cu sclavii, despre cât de puțină încredere aveam în supraveghetor, despre evoluția vremii, ori despre samsarii cu care făceam afaceri... într-un cuvânt, îi vorbeam despre toate problemele care constituiau trupul și sufletul existenței mele. Și el mă asculta, făcând doar puține comentarii scurte, mereu înțelegător, astfel încât, atunci când plecam de lângă el, aveam impresia clară că el îmi rezolvase toate problemele. Nu cred că eram în stare să-i refuz vreodată ceva și am jurat că, oricât de mult mi se va rupe sufletul să-l pierd, va intra în preoție atunci când va veni vremea. Desigur, mă înșelam.

Vampirul făcu o pauză în relatarea lui. Tânărul îl privi o clipă fără să spună nimic, apoi tresări, parcă trezindu-se din profunzimea gândurilor, și se poticni, de parcă nu și-ar fi găsit cuvintele potrivite.

— Aha... deci nu a vrut să fie preot? întrebă tânărul.

Vampirul îl studie de parcă ar fi încercat să îi citească expresia, apoi răspunse:

— Am vrut să spun că m-am înșelat în privința mea, atunci când am crezut că nu-i pot refuza nimic, spuse el, iar privirea lui se îndreptă spre peretele opus, apoi se opri asupra geamurilor de la ferestre. A început să aibă viziuni.

— Viziuni adevărate? întrebă tânărul, dar din nou avu o oarecare ezitare în voce, de parcă s-ar fi gândit la altceva.

— La început nu l-am crezut, răspunse vampirul. S-a întâmplat când avea cincisprezece ani. Era deja un tânăr foarte frumos pe vremea aceea. Avea pielea foarte fină și cei mai mari ochi albaștri. Era robust, nu slab cum sunt eu acum, și cum eram și atunci... Dar ochii lui... Când mă uitam în ochii lui, parcă mă aflam singur la marginea lumii... pe o plajă lângă ocean, măturată de vânt. Nu auzeam altceva decât mugetul blând al valurilor. În sfârșit, reluă el, cu ochii încă ațintiți asupra geamurilor de la ferestre, a început să aibă viziuni. La început nu a făcut decât unele aluzii la asta și a început să refuze mesele. Își petrecea tot timpul în capelă. La orice oră din zi sau din noapte, îl găseam în genunchi pe dalele de piatră goale din fața altarului. Ajunsese să neglijeze orice în jur, chiar și capela. Încetase să mai aprindă lumânările și să schimbe acoperămintele altarului, și chiar să

măture frunzele. Într-o seară, m-am alarmat serios. Am stat lângă o pergolă cu trandafiri urmărindu-l o oră întreagă, timp în care el nu s-a ridicat niciodată din poziția lui în genunchi și nu și-a coborât nicio dată brațele pe care le ținea întinse în formă de cruce. Toți sclavii îl credeau nebun, sublinie vampirul, ridicând sprâncenele de parcă ar fi fost cuprins de uimire. Eu eram convins că era doar... prea zelos. Că, în dragostea lui pentru Dumnezeu, poate că mersese prea departe. Apoi mi-a povestit despre viziunile lui. Sfântul Dominic și Sfânta Fecioară Maria veniseră să-l vadă în capelă ca să îi spună că trebuie să vândă toate proprietățile noastre din Louisiana, tot ceea ce aveam noi, și să folosească acești bani pentru a desăvârși lucrarea lui Dumnezeu în Franța. Fratele meu urma să devină un mare conducător bisericesc și să restabilească în țară fervoarea ei religioasă de odinioară, să oprească valul de ateism și Revoluția care cuprinseseră Franța. Desigur, nu avea propriii lui bani. Trebuia să vând eu plantațiile și casele noastre din New Orleans și să-i dau lui toți banii.

Vampirul tăcu din nou. Tânărul, nemișcat, se uita la el uluit.

— Ah... scuză-mă! rosti el abia auzit. Ce spuneai? Că ai vândut plantațiile?

— Nu, spuse vampirul, cu chipul la fel de impasibil ca la început. Am râs de el. Și asta... asta l-a dus la exasperare. A insistat că porunca venise de la însăși Fecioara Maria. Cine eram eu ca să ignor această poruncă? Cine? se întrebă vampirul cu o voce blândă, de parcă s-ar fi aruncat brusc înapoi, în acel trecut. Cine eram eu, într-adevăr? Cu cât încerca să mă convingă mai mult, cu atât îl batjocoream mai mult. Era de-a dreptul absurd, i-am spus, produsul unei minți imature, morbide chiar. Până și capela fusese o greșeală, i-am spus; aveam de gând să o demolez imediat. Iar el va merge la școală în New Orleans, să își scoată din cap aceste noțiuni nebunești. Nu-mi mai aduc aminte de tot ce i-am spus atunci. Dar îmi amintesc sentimentele care m-au animat. În spatele acestui refuz disprețuitor din partea mea, se aflau înăbușite o furie latentă și o mare dezamăgire. Fusesem dezamăgit într-un mod foarte amar. Nu mai aveam niciun fel de încredere în el.

— Dar asta este de înțeles, spuse tânărul repede când vampirul se opri, iar expresia de uimire de pe chipul lui se mai diminuează. Vreau să spun, l-ar fi crezut cineva?

— Este chiar așa de ușor de înțeles, spui tu? Întrebă vampirul, privindu-l atent. Cred că a fost mai degrabă o dovadă de egoism pervers. Să-ți explic. L-am adorat pe fratele meu, așa cum ți-am spus, și uneori am crezut că este un sfânt în viață. L-am încurajat în rugăciunile și meditațiile lui și, după cum ți-am povestit, eram dispus să renunț la el dacă ar fi vrut să se dedice preoției. Iar dacă mi-ar fi spus cineva despre un sfânt din Arles sau Lourdes care a avut viziuni, l-aș fi crezut. Eu eram catolic și credeam în sfinți. Aprindeam lumânări în fața statuilor de marmură ale sfinților din biserici. Îi recunoșteam după înfățișare, le știam simbolurile, numele. Dar în fratele meu nu am crezut, nu am putut crede în el. Nici măcar pentru o clipă nu puteam admite ideea că el ar putea avea viziuni. De ce? Pentru că era fratele meu. Putea fi un sfânt, o ființă aparte, dar în niciun caz un alt Francisc de Assisi¹. Nu fratele meu. Niciun frate al meu nu putea fi așa ceva. Asta numesc eu egoism. Înțelegi?

Tânărul se gândi o clipă înainte de a răspunde, apoi dădu din cap și spuse că da, credea că a înțeles.

— Poate că el chiar a avut acele viziuni, continuă vampirul.

— Deci... nu ești sigur că știi... nici acum... dacă le-a avut sau nu?

— Nu, dar știu că nu s-a clintit în convingerile lui nici măcar o clipă. Știu asta acum și am știut-o și atunci, în noaptea în care a plecat din camera mea înnebunit și îndurerat. Nu a șovăit nicio clipă. Câteva minute mai târziu, era mort.

— Cum s-a întâmplat? întrebă tânărul.

— A ieșit pur și simplu pe verandă prin una dintre ferestrele acelea franțuzești, s-a oprit o clipă în vârful scării de cărămidă și apoi a căzut. Când am ajuns eu jos, era deja mort; își rupsese gâtul.

Vampirul clătină din cap consternat, dar chipul lui continua să fie senin.

— L-ai văzut când a căzut? întrebă tânărul. Și-a pierdut echilibrul?

— Nu, dar doi servitori au văzut cum s-a întâmplat. Au spus că ridicase privirea, de parcă tocmai ar fi văzut ceva pe cer. Apoi, întregul

¹ Sfântul Francisc de Assisi (1182–3 octombrie 1226), născut Giovanni di Pietro di Bernardone, a fost un mistic romano-catolic și fondatorul Ordinului Fraților Minori, cunoscut și mai frecvent sub numele de franciscani. Alături de Beaterina de Siena, a fost desemnat drept sfânt patron al Italiei.

lui corp s-a mișcat înainte, ca măturat de vânt. Unul dintre servitori a mai spus că fratele meu era pe cale să spună ceva când a căzut. Și eu am avut impresia că avea să spună ceva, dar chiar atunci m-am îndepărtat de fereastră. Eram întors cu spatele când am auzit bufnitura.

Vampirul se uită la casetofon și continuă.

— Nu m-am putut ierta. Mă simțeam responsabil pentru moartea lui... Și toată lumea părea să gândească la fel.

— Dar cum este posibil? Nu ai spus că l-au văzut căzând?

— Nu a fost o acuzație directă. Dar toată lumea știa că se întâmplase ceva neplăcut între noi, că avusese loc o ceartă aprinsă chiar înainte de dezastru. Servitorii ne auziseră, la fel și mama. Mama nu a încetat să mă întrebe ce s-a întâmplat și de ce fratele meu, de obicei atât de calm, începuse să țipe. Apoi a intrat și sora mea și, bineînțeles, am refuzat să vorbesc. Eram atât de șocat, supărat și nefericit, încât nu mai aveam răbdare cu nimeni. Simțeam doar o vagă hotărâre de a nu le spune nimic despre „viziunile” lui. Ele nu aveau să știe niciodată că fratele meu devenise nu un sfânt, ci doar un... fanatic. Sora mea s-a culcat, ca să nu fie de față la înmormântare; mama le-a spus tuturor în parohie că se întâmplase ceva oribil în camera mea, ceva ce eu nu intenționeam să dezvălui. Până și poliția m-a interogat, la cererea propriei mele mame. În cele din urmă, a venit preotul să mă vadă și a cerut să știe ce s-a întâmplat. Nu am dezvăluit nimic nimănui. Am relatat că avusese loc o ceartă, nimic mai mult. Nu eram pe verandă când a căzut, am protestat eu, și toată lumea se uita la mine de parcă eu l-aș fi ucis. Și eu mă simțeam de parcă l-aș fi ucis. Am vegheat două zile în salon lângă sicriul lui, tot gândindu-mă că eu l-am ucis. M-am uitat la chipul lui până când am văzut pete în fața ochilor și aproape că am leșinat. Partea din spate a craniului i se zdrobise de pavaj, iar capul stătea deformat pe pernă. Mă forțam să mă uit la el, să-l studiez cu privirea, căci abia mai suportam durerea și duhoarea de putrefacție; eram mereu tentat să încerc să-i deschid ochii. Toate acestea erau gânduri rebele, impulsuri nebunești. Nu mă puteam gândi decât că răsensem de el, că nu-l crezusem, că fusesem dur cu el, iar el căzuse din cauza mea.

— Totul s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa? șopti tânărul. Tot ce-mi spui... este adevărat?

— Da, răspunse vampirul, privindu-l fără a fi surprins. Și vreau să-ți istorisesc în continuare.

Dar, în timp ce privirea lui trecea dincolo de tânăr, întorcându-se spre fereastră, vampirul nu mai arăta decât un interes redus față de tânărul lui interlocutor, care părea angajat într-o tăcută luptă interioară.

— Dar ai spus că nu aveai nicio idee despre viziuni, că tu, un vampir... nu știai cu siguranță dacă...

— Vreau să iau lucrurile în ordine. Vreau să îți relatez lucrurile așa cum s-au întâmplat. Nu, nu am nicio opinie despre viziuni. Nici în ziua de azi, spuse vampirul și din nou așteptă până când tânărul vorbi din nou.

— Da, te rog, te implor să povestești în continuare.

— Ei bine, am vrut să vând plantațiile. Nu voiam să mai văd niciodată casa sau capela. În cele din urmă, le-am închiriat unei agenții care urma să le administreze în numele meu, astfel încât să nu mai fie nevoie să merg niciodată acolo. Le-am mutat pe mama și pe sora mea în una dintre casele din New Orleans. Inutil să spun că gândul la fratele meu nu m-a abandonat nicio clipă. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la corpul lui, care putrezea în pământ. Era înmormântat în cimitirul St. Louis din New Orleans. Făceam totul pentru a nu trece pe lângă porțile acelea și, totuși, mă gândeam tot timpul la el. Beat sau treaz, îi vedeam trupul putrezind în sicriu și nu mai puteam suporta. Îl visam mereu stând în capul scării, iar eu ținându-l de braț, vorbindu-i cu amabilitate, îndemnându-l să se întoarcă înapoi în dormitor, spunându-i cu blândețe că eu chiar îl cred, că trebuie să se roage pentru mine să am credință. Între timp, sclavii de pe Pointe du Lac (cum era numită plantația mea) începuseră să relateze că i-ar fi văzut fantoma pe verandă, iar supraveghetorul nu mai putea menține ordinea. În cercurile mondene, oamenii îi puneau surorii mele întrebări jignitoare despre întregul incident, provocându-i crize de isterie. Ea nu era o isterică cu adevărat, dar pur și simplu așa considera ea că se cuvenea să reacționeze, deci așa o făcea. Eu beam tot timpul și petreceam cât mai puțin timp pe acasă. Trăiam ca un om care dorea să moară, dar care nu avea curaj să-și curme singur viața. Mergeam singur pe străzi și alei întunecate. Îmi pierdeam cunoștința prin cabarete. Am refuzat să mă bat în două dueluri mai mult din apatie decât din lașitate și îmi doream cu adevărat să fiu ucis. Și, până la urmă,

am fost atacat. Ar fi putut fi oricine, eram ca o invitație deschisă marinarilor, hoților, maniacilor, oricui. Dar cel care m-a atacat a fost un vampir. M-a prins la doar câțiva pași de ușa mea, într-o noapte, și m-a lăsat pe moarte, sau cel puțin așa îmi închipuiam eu.

— Adică, vrei să spui că... ți-a supt sângele? întrebă tânărul.

— Da, răsé vampirul. Mi-a supt sângele. Așa se procedează.

— Dar ai supraviețuit, remarcă tânărul. Tocmai ai spus că te-a lăsat pe moarte...

— Ei bine, mi-a supt aproape tot sângele, până s-a săturat. M-au înțins pe un pat de îndată ce m-au găsit, confuz și complet inconștient de ceea ce mi se întâmplase. Îmi închipuiam că, din cauza băuturii, avusesem un atac cerebral. Mă așteptam să mor și nu voiam să mănânc, să beau sau să vorbesc cu doctorul. Mama a trimis după un preot. Când a venit preotul, aveam febră și i-am spus totul, despre viziunile fratelui meu și despre tot ce făcusem. Îmi amintesc bine cum m-am agățat de brațul lui ca să-l fac să jure de mai multe ori că nu va spune nimănui.

„Știi că nu l-am omorât eu“, i-am spus în cele din urmă preotului. „Dar nu mai pot trăi acum, când el e mort. După felul în care m-am purtat cu el...”

„Este ridicol!“ a răspuns el. „Desigur că poți trăi! Singurul lucru în neregulă este complezența ta față de tine însuși. Mama ta are nevoie de tine, ca să nu mai vorbim de sora ta. Cât despre fratele tău, el era stăpânit de diavol.“

Remarca lui m-a uluit atât de tare, încât nu am avut putere să protestez, continuă vampirul. Preotul a încercat să mă convingă că diavolul fusese adevăratul făuritor al acelor viziuni. Diavolul era peste tot. Întreaga țară a Franței se afla sub influența diavolului, iar Revoluția fusese cel mai mare triumf al lui. Nimic nu l-ar fi putut salva pe fratele meu decât rugăciunea, postul și exorcismul, plus câțiva bărbați care să-l imobilizeze atunci când diavolul îi lua în stăpânire trupul și încerca să-l arunce în toate părțile.

„Diavolul este acela care l-a împins în jos pe trepte, asta este mai mult decât evident“, a declarat preotul. „Nu era fratele tău cel cu care vorbeai în camera aceea, era Satana.“

Ei bine, asta m-a enervat la culme. Crezusem uneori, până atunci, că am fost împins la ultimele mele limite, dar nu era adevărat. Preotul

a continuat să vorbească despre diavol, despre practici voodoo în rândul sclavilor și despre cazuri de posedare din alte părți ale lumii. M-am infuriat. M-am apucat să devastez camera, a fost cât pe-acți să-lucid.

— Dar... ce ziceai de forța ta... de vampir? întrebă tânărul.

— Îmi ieșisem din minți, explică vampirul. Am făcut lucruri pe care nu le-aș fi putut face nici măcar cu o sănătate perfectă. În mintea mea de acum, scena este confuză, palidă, ireală. Dar îmi amintesc că l-am târât pe preot pe o ușă din spatele casei, l-am cărat prin curte și l-am lovit cu capul de peretele din cărămidă al bucătăriei; aproape că l-am ucis. Când în sfârșit mi-am recăpătat controlul, eram într-o stare de epuizare ce mă adusese în pragul morții, iar ei mi-au luat sânge. Idioții! Dar altceva am vrut să spun: atunci am devenit conștient de egoismul meu. Poate că îl văzusem reflectat în persoana acestui preot. Atitudinea lui de dispreț față de fratele meu o oglindea pe a mea; tot așa, felul lui de a vorbi imediat și fără argumente despre diavol și refuzul de a lua în considerare posibilitatea ca sfințenia să fi trecut atât de aproape...

— În schimb, putea crede că există oameni posedați de diavol! exclamă tânărul.

— Aceasta este o idee mult mai lumească, răspunse prompt vampirul. Oamenii care nu mai cred în Dumnezeu sau în orice întruchipază binele continuă să creadă în diavol. Nu știu de ce. Ba nu, dimpotrivă, chiar înțeleg de ce. Răul este întotdeauna posibil. Iar binele este ceva veșnic dificil. Dar trebuie să înțelegi: a vorbi despre posedare este, de fapt, un alt mod de a spune despre cineva că este nebun. Sau cel puțin asta cred eu că era în mintea acelui preot. Poate că trecuse pe lângă un caz de nebunie pe care l-a numit posedare. Nu trebuie neapărat să-l vezi pe Satana când este exorcizat. Dar să se fi aflat în prezența unui sfânt... să crezi că sfântul a avut o viziune... Nu, e o dovadă de egoism, acest refuz al nostru de a admite că printre noi se poate întâmpla ceva asemănător.

— Nu m-am gândit niciodată astfel la lucrurile astea, spuse tânărul. Dar ce s-a întâmplat cu tine în continuare? Ai spus că ți-au luat sânge ca să te vindece și asta aproape că te-a omorât.

Vampirul răsé.

— Da, așa a fost. Dar în noaptea aceea s-a întors vampirul. El voia Pointe du Lac, plantația mea, înțelegi? Era foarte târziu, sora mea

adormise. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. A intrat prin curte și a deschis fereastra fără niciun zgomot. Era un bărbat înalt, cu pielea deschisă, cu păr blond, bogat, și mișcări grațioase, aproape feline. Cu blândețe, a micșorat flacăra lămpii și i-a acoperit ochii surorii mele cu un șal. Ea ațipise lângă ligheanul și cârpa pe care le folosisese pentru a-mi spăla fruntea și până dimineață nu a tresărit nici măcar o dată sub șalul acela. Dar noua zi m-a găsit foarte schimbat.

— În ce a constat această schimbare? întrebă tânărul.

Cu un oftat, vampirul se lăsă pe spate în scaun și își fixă privirea pe perete.

— La început, am crezut că venise un alt medic sau cineva desemnat de familia mea să încerce să discute cu mine. Dar această suspiciune mi-a fost infirmată imediat. S-a apropiat de patul meu și s-a aplecat astfel încât fața să-i fie luminată de lampă. Am văzut atunci că nu era în niciun caz un om obișnuit. Ochii cenușii îi erau incandescenti, iar mâinile lungi și albe care atârnavă pe lângă el nu semănau deloc cu cele ale unei creaturi umane. Cred că în clipa aceea am înțeles totul, iar ceea ce mi-a putut spune mai târziu nu a fost decât o confirmare. Vreau să spun că, din primul moment în care l-am văzut, i-am zărit aura extraordinară și am știut că este o creatură cum nu mai întâlnisem niciodată până atunci. M-am simțit redus la zero. Acest ego ce nu putea accepta prezența lângă el a unei ființe umane extraordinare s-a trezit zdrobit. Întreaga țesătură a gândurilor mele, inclusiv sentimentul meu de vinovăție, dorința mea de a muri, mi se păreau acum total lipsite de importanță. Am uitat complet de mine!

Vampirul tăcu și își atinse pieptul cu pumnul strâns.

— Am uitat de mine în totalitate, reluă el ideea. Și în aceeași clipă am înțeles în întregime sensul noilor posibilități care mi se deschideau în față. De atunci, am fost doar prada unei stări de uimire din ce în ce mai puternice. În timp ce el îmi vorbea despre ceea ce puteam deveni, despre ce fusese viața lui și ce ajunsese să însemne, trecutul meu s-a făcut praf și pulbere. Mi-am văzut viața ca și cum aș fi fost detașat de ea: deșertăciunea și egoismul vieții, această fugă perpetuă de problemele mărunte, aceste rugăciuni superficiale către Dumnezeu, către Sfânta Fecioară și către o armată de sfinți ale căror nume îmi umpleau cărțile de rugăciuni, dintre care niciunul nu adusesese nici cea mai mică

schimbare unei existențe meschine și materialiste. Mi-am descoperit adevărații zei... zeli majorității oamenilor: mâncare, băutură, siguranță în conformism. Cenușă!

Chipul tânărului avea o expresie tensionată, un amestec de consternare și uimire.

— Și așa te-ai hotărât să devii vampir? întrebă el, iar vampirul rămase tăcut pentru o clipă.

— „Hotărât“... Asta nu pare a fi cuvântul potrivit. Cu toate acestea, nu pot pretinde că a fost inevitabil, din momentul în care el a pășit în această cameră. Nu, chiar nu a fost inevitabil. Dar nici nu pot spune că eu am luat o asemenea decizie. Să zicem că, atunci când a terminat de vorbit, nu am mai putut lua nicio altă decizie și că mi-am continuat drumul fără să mă uit înapoi. Cu o singură excepție.

— Cu o singură excepție? Care?

— Ultimul meu răsărit de soare, spuse vampirul. În dimineața aceea, când încă nu mă transformasem într-un vampir. Atunci am văzut ultimul meu răsărit de soare. Mi-l amintesc perfect, deși nu cred că îmi amintesc vreun alt răsărit înainte de acesta. Lumina s-a strecurat mai întâi prin partea de sus a ferestrelor franceze, un halou palid în spatele perdelelor de dantelă, apoi o strălucire din ce în ce mai intensă, formând pete de lumină trecute printre frunzele copacilor. În cele din urmă, soarele a pătruns direct prin ferestre și a aruncat umbra dantelelor pe podeaua de piatră, luminând silueta surorii mele care încă mai dormea, proiectând desenele perdelelor pe șalul care îi acoperea umerii și capul. De îndată ce a simțit căldura, fără să se trezească, ea a împins șalul deoparte și, în timp ce soarele îi strălucea puternic pe față, a strâns din pleoape. Apoi, raza de lumină a ajuns la masa unde ea își odihnea capul pe brațe și a făcut să strălucească apa din ulcior. I-am simțit căldura pe mâinile de pe cuvertură, apoi pe față. Întins în patul meu, m-am gândit la tot ce îmi spusese vampirul, apoi mi-am luat rămas-bun de la zori și am ieșit pentru a deveni vampir. A fost... ultimul meu răsărit de soare.

Vampirul se uită din nou pe fereastră, întrerupându-se atât de brusc, încât tânărul avu impresia că aude tăcerea. Apoi deveni conștient de zgomotele străzii, de zgomotul asurzitor al unui camion care făcea să vibreze cordonul plafonierei. Apoi, camionul se îndepărtă.